Uitspraak geschillencommissie CAO-NU
De geschillencommissie CAO-NU is op 28 mei 2004 tot een oordeel gekomen inzake het geschil tussen bonden en de VSNU over de bovenwettelijke WW (bovenwettelijke vervolguitkering)

SAMENVATTING VAN HET GESCHIL EN VAN DE UITSPRAAK VAN DE COMMISSIE.

De punten van geschil
1. De interpretatie van artikel 20 BWNU. In dit artikel staat dat een wettelijke wijziging van de WW leidt tot een aanpassing van de bovenwettelijke WW, tenzij partijen binnen 6 maanden na publicatie van de maatregel overeenstemming hebben bereikt over aanpassing van het totaal van de wettelijke en bovenwettelijke WW.
2. Of er tussen de VSNU en bonden open en reeel overleg is gevoerd.
3. Hoe de middelen die gemoeid zijn met de bovenwettelijke WW bestemd moeten worden.

Standpunten van partijen
Op 17 mei 2004 was er een hoorzitting waarbij de partijen hun standpunten weergegeven hebben. De bonden gaven aan dat de middelen gemoeid met de bovenwettelijke WW arbeidsvoorwaardegelden zijn. Bonden stelden dat nu het wettelijk WW-deel is vervallen partijen op grond van artikel 20 BWNU overleg moeten voeren over de aanpassing van de totale (wettelijke en bovenwettelijke) WW. Bonden stelden verder dat zij open en reeel overleg hebben gevoerd, maar dat de VSNU steeds is uitgegaan van haar gelijk en geen open en reeel overleg wilde voeren over besteding van de gelden gemoeid met de bovenwettelijke WW.
De VSNU stelde dat de gelden gemoeid met de bovenwettelijke WW niet geoormerkt zijn voor arbeidsvoorwaarden. En dat het de vraag is of de besparing als gevolg van het vervallen van de wettelijke en bovenwettelijke WW voldoende is voor de universiteiten om de korting te dekken die OC&W heeft doorgevoerd op de begroting, als gevolg van de besparing op de WW. Met andere woorden; de VSNU meent dat er waarschijnlijk geen geld over is, maar wellicht geld tekort is. Verder is de VSNU van mening dat ze open en reeel overleg heeft gevoerd, maar dat bonden hebben geweigerd om over hun voorstellen te onderhandelen. Daarnaast vindt de VSNU dat ze niet tot overleg verplicht is, aangezien artikel 20 BWNU niet dwingend voorschrijft dat er overleg gevoerd moet worden.

Oordeel van de commissie
ad 1. De commissie stelt vast dat de tekst van artikel 20 BWNU partijen niet niet wijst op een dwingende verplichtinging tot overleggen wijst. Ook uit de toelichting van het artikel blijkt vrijblijvendheid. Wel stelt de commissie vast dat bij het opstellen van artikel 20 uitsluitend is gedacht aan een verlaging van de uitkering of de percentages, niet aan afschaffing van de gehele vervolguitkering. Met andere woorden; bonden mogen blij zijn dat de VSNU voorstellen heeft gedaan en met bonden over het onderwerp wilde praten.
ad 2. De commissie stelt vast dat er tussen partijen open en reeel overleg is gevoerd, omdat het overleg voldoet aan de eisen van het duidelijk weergeven van standpunten, het gericht zijn op het bereiken van overeenstemming en het rekening houden met de argumenten van de tegenpartij. Deze eisen impliceren niet dat het overleg voor beide partijen moet leiden tot een bevredigende uitkomst. Daarom staat volgens de commissie in artikel 20 dat indien partijen binnen 6 maanden niet tot overeenstemming komen de regeling automatisch overeenkomstig de wijziging van de wet wordt doorgevoerd. De VSNU mocht volgens de commissie vasthouden aan het standpunt niet te willen praten over de reparatie van de bovenwettelijke WW, omdat haar (financiele) ruimte beperkt is. Want de reparatie maakte geen onderdeel uit van onderhandeling over het totaal aan arbeidsvoorwaardegelden en de VSNU is voor het vervallen van de WW gekort door OC&W.

2004-06-03